

ความมุ่งหมาย วัตถุประสงค์ และขอบเขตการมีผลบังคับใช้

ความมุ่งหมาย

รัฐบาลมีนโยบายในการส่งเสริมให้มีการปลูกสร้างสวนป่าเพื่อการค้าในที่ดินของรัฐและเอกชนให้กว้างขวาง เพื่อเป็นการส่งเสริมอาชีพให้ประชาชนมีงานทำและผลิตไม้เป็นสินค้า ตลอดจนเพิ่มพื้นที่ป่าไม้ให้มีปริมาณมากขึ้น และเพื่อให้ผู้ที่ทำการปลูกสร้างสวนป่ามีความมั่นใจในสิทธิและประโยชน์ที่จะได้รับการปลูกสร้างสวนป่า อันเป็นมาตรการในการส่งเสริมและจูงใจให้มีการปลูกสร้างสวนป่าควบคู่ไปกับการบริหารจัดการพื้นที่ป่าไม้ของประเทศให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

กฎหมายว่าด้วยสวนป่าบัญญัติขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาบางประการเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการด้วยป่าไม้ที่มีข้อจำกัดในการส่งเสริมการปลูกป่าทั้งในที่ดินของรัฐและเอกชนในขณะนั้น โดยรองรับสิทธิของผู้ทำสวนป่าในกรรมสิทธิ์ของไม้และของป่าที่ได้มาจากการทำสวนป่า การทำไม้ การแปรรูปไม้ และการเก็บหาของป่า ภายใต้พระราชบัญญัตินี้ โดยไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม ค่าภาคหลวง และค่าบำรุงป่า อีกทั้ง กระบวนการทำสวนป่าจะใช้ระบบ “การรับรอง” ส่วนการตัดหรือโค่นไม้ใช้ระบบ “การแจ้ง” และการนำไม้หรือของป่าเคลื่อนที่ใช้ระบบให้ผู้ทำสวนป่า “รับรองตนเอง” ซึ่งระบบดังกล่าวจะอำนวยความสะดวกและรวดเร็วแก่ผู้ทำสวนป่า ยกเว้นการใช้สถานที่ในการแปรรูปไม้ต้องมีความเข้มงวดและรัดกุมอย่างมาก จึงต้องขออนุญาตจากนายทะเบียน

ขอบเขตการมีผลบังคับใช้

“สวนป่า” หมายความว่า ที่ดินที่ได้ขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๕ เพื่อทำการปลูกและบำรุงรักษาต้นไม้ตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

จากบทนิยาม “สวนป่า” นี้ การที่จะเป็นสวนป่า จะต้องมีการขึ้นทะเบียนที่ดินเป็นสวนป่าตามมาตรา ๕ โดยมีเจตนาเพื่อทำการปลูกและบำรุงรักษาต้นไม้ตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งมีจำนวน ๕๘ ชนิด ดังมีรายชื่อตามบัญชีต้นไม้ท้ายพระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ดังนั้น ขอบเขตการมีผลใช้บังคับของพระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คือ ผู้ที่ประสงค์นำที่ดินตามมาตรา ๔ มาขึ้นทะเบียนที่ดินเป็นสวนป่า โดยมีเจตนาทำการปลูกและบำรุงรักษาต้นไม้ ๕๘ ชนิด ตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้